

DEBRECZENI HIRLAP

Előfizetési árak:			
Külföldre:		Vidékre:	
Egész évre	12 korona	Egész évre	20 korona
Fél évre	6 "	Fél évre	10 "
Negyed évre	3 "	Negyed évre	5 "
Egy hónapra	1 "	Egy hónapra	2 "

A szerkesztésért felelős
K u t a s i I m r e
kiadó s laptulajdonos

Szerkesztőség Piacz-utca 79. sz. Gáll-ház (emelet)
Kia dóhivatal Piacz-utca 79. sz. Gáll-ház (földszint)
Hirdetések a legmérsékeltébb árszámítás mellett vétetnek fel

Ének a női ruháról.

Debreczen, ápril. 9.

A napokban a női ruháról éneket zengett a Lajthán tuli császárvárosban egy hollandi festő, a híres: Van de Velde. Az egyszerűségnek, a harmoniának nimbusza volt az a felolvasás, melyet a bécsi asszonyok cifrák és ruházatban ezerszínűek, lelkesen és mosolyogva megtapsoltak.

A hollandi piktor ezek szerint mint a női ruházódás reformere jelenik meg a kor divatjának horizontján. Egyszerűség az öltözködésben, a ruhaszínekben, ez a fő-principiuma. Akinek érzéke van a vonalakhoz, az teljesen megérti a hollandi mester intencióját. Az egyszerűség az öltözködésben a vonalak erejének érvényesülését jelenti. A testhez simuló ruha érvényre jutattja a test ritmusát és megteremti a harmoniát a természet és öltözködés között.

Ez a reform voltaképen — visszatérés. A stá tus quo visszaállítása volna ez a ruházódásban. A klasszikus korba térne vissza a divat, ha nem is a viselt azonosságban, de célzatában. Minden esetre helyes ujtás ez. Az ujkori divatok ezer hóbortja szünnék meg általa, nemesednék, finomodnék az izlés, nem is szólván arról a triviális okról, a mely a boldogtalan férjekkel és családapákkal már ezerszer megátokoztatta az ujkori divatok hóbortját.

És óh, a vonalak! Egy bájos női test klasszikus vonalait mennyire eltorzítják a mai ruhák. Hogy elvesz bennök a test mozgásának ritmusa, az egyéniség, minden minden. Ilyenkor, tavasznyiláskor mikor az ugynevezett tavaszi mámor utcára csalja az embereket és az utak napfényes oldalán felvonul a női szépségek pompázatos virágerdeje, ilyenkor lehet csak ez látni.

A Worthok büne nagy, megbocsáthatatlan. És hogy kezdjük már ezt megérteni, kész bizonyosága ez annak, hogy Van de Velde reformideája már nagyon is a közel jövőé. Tehát eljutottunk már eddig.

Kétségtelen, hogy a formák elrejtése bűn erkölcsfelenség. Az emberi testnek, a teremtés legszebb és legtökéletesebb alkotásának eltorzítása, merénylet a teremtés célzata ellen. Művészlélek mélyen érzi ezt, éppérszintén ember szintén.

Ellenségei csak az asszonyok lehetnek a reformnak. Asszonyok ellen küzdeni pedig nagyon nehéz. Most még csak az hiányzik csupán, hogy Van de Veldenek versenytársa akadjon. Egy asszony, aki divatot tud csinálni s a ki megérti a vonalak nyelvét.

Aki hamis váltót evett.

(Saját tudósítónktól.)

Debreczen, ápr. 9.

Akiről most szó lesz, úgy hívják, hogy Schurk. Ami igen kellemetlen német szó és azt jelenti, hogy gazember. Ez a név a történet hősiére éppen ráillik. — Schurk József mesterségére nézve férfiszabó, ami a mai rossz viszonyok között nem valami jövedelmező mesterség, miért is Schurk váltók hamisításával akarta fokozni a jövedelmét. De hamar rajta vésztett, mert a turpisság gyorsan kiderült. Történt ugyanis tavaly, hogy Weisz Vilmos és fia fővárosi szabócézhez beállított egy asszony, Klauerne, elővett egy 400 forintos váltót és így szólt:

— Hát Weisz ur most már tessék ezt a váltót kifizetni, mert nekem is kell már a pénzem.

Weisz egy pillantást vetett a váltóra és rögtön látta, hogy hamis. Otromba nagy betűkkel volt ráírva:

»Elfogadom Weisz Vilmos és fia.»

— Hol vette ezt a váltót — kérdezte — hisz ez hamis.

Az asszony megijedt, sopánkodni kezdett s azután elbeszélte, hogy Schurk József pár nap előtt fent volt nála és azt mondta, hogy Weiszéknek pénzre van szükségük, s őt bízták meg, hogy a 400 frtos váltót valami tőkepénzesnél helyezze el, pár nap múlva a váltót visszavásárolják. Az asszony, aki tudta hogy Weiszék jómódu emberek, odaadta minden készpénzét, 240 forintot. Schurk az összeget átvette, nyugtázta is a váltó hátán:

»Ezennel elismerem, hogy Weisz Vilmos és fia helyett kétszáznegyven forintot felvettem.»

A kétségbeesett asszonynak Weisz azt tanácsolta, hogy próbálja meg Schurkkal a békés elintézt; bizonyára meg fogja fizetni a 240 forintot, csak azért is, hogy börtönbe ne kerüljön.

Az asszony csakugyan elment Schurkhoz, aki azonban azt mondta:

— Ugyan kérem, hogy volna hamis a váltó! Weisznek bizonyosan még mindig nincs pénze és röstelli bevallani. De majd elintézem én vele a dolgot, — csak jöjjön velem.

Elmentek a Haris-bazárhoz, ahol a Weiszek üzlete van, Schurk a váltóval felment a cég műhelyébe, az asszony pedig az udvaron várta. Mikor a szabó már több, mint egy óráig nem jelentkezett, az asszony türelmetlenül kezdett és felment a műhelybe. Hanem Schurkot nem találta ott. — Csak hosszas keresés után akadtak rá a ház egy félreeső részén, ahová az asszony elől rejtőzött.

— Hol a váltó? — rivalt rá Klauerne.

— Nincs váltó!

Atkutatták a zsebeit, a ruháját, de nem találták sehol. Végre is Schurk így szólt:

Ne keressék kérem. — A váltót megemtem.

Erre aztán az asszony jelentést tett a VII. kerületi rendőrkapitányságnál, ahol Schurk beismerte, hogy a váltót csakugyan ő hamisította és azért ette meg, hogy ne legyen bűnjel ellene.

A váltóhamisítót természetesen letartóztatták és törvényszék elé állították, amely magánokirat hamisítás büntette miatt egy évi börtönre ítélte. Ezt az ítéletet úgy a tábla mint a kuria is megerősítette.

Kritizáló oláhok.

Vélemény a szobrokról.

— ápr. 9

Néhány Magyarcséke — vidéki oláh parasztnak, holmi pörös dolga volt a nagyváradi törvényszéknél. Kiléncz óraker pontosan megjelentek a törvény előtt s már tíz órára elvégezték a dolgukat. Elindultak tehát, hogy megnézik a város nevezetességeit s bizony sok minden dolog szemelt szurt nekik mig a Széchényi-térről végigbandukoltak álmélkodva a Fő-utcán a Bémer térig. A mi itt legjobban föltűnt nekik, természetesen a színház volt. Nézték sokáig tiszteletteljes távolságból a nagy épületet és sehogysem tudtak megállapodni, hogy micsoda az.

— Templom, mondta az egyik.

— Nem lehet, mert nincsen tornya szólt a másik.

— Valami nagy ur lakik abban bizonyosan, lehet, hogy éppen a főispán, vélekedett fontoskodó arcczal a harmadik s nézték tovább bambán, áhitatosan a Szigligeti-Színházat.

Kis idő múlva megszólal az egyik:

— Ugy kell nekik, az akasztófárávalóknak, verje meg az Isten őket!

A többiek csodálkozva fordultak társukhoz s kíváncsian kérdezték, hogy kiket káromol.

Ez pedig felemelte a botját fenyegetőleg a két kőszobor felé s indulatosan szólott:

— Hát nem látjátok itt ezt a két gazembert. Bizonyára lopni akartak valamit a főispán urtól s mikor a lakásból kijöttek, az Isten kővé merevítette őket!

Egy nagyváradi fiatal ember, a ki az eset föltanuja volt, megkísérelte fölvilágosítani az atyafiakat, hogy a szobrok sosem voltak tolvajok s a színház nem a domnu főispán lakása, de látszott a derék parasztok arcán, hogy vasárnap délután a falujokban mégis csak így fogják előadni a dolgot:

— Láttuk Váradon a főispán háza előtt a két kővé merevített tolvajt! . . .

Furfangos rablás.

— Saját tudósítónktól. —

Kolozsvár, ápr. 8.

Herkulesfürdőről jelentik ezt a regénybe álló történetet.

Herkulesfürdő és Karánsebes közt van a moskovitzi vasut- és posta állomás. A minap este, mikor a vasuti tiszt már le akart felelődni, két paraszt ember állott meg az állomáson egy kocsival és egy koporsót emeltek ki.

— Adjon isten! köszöntek. Egy üres koporsót adnánk fel.

A tiszt annak rendje, módja szerint fölvetette a koporsót s a parasztok eltávoztak. Kilenc óra után a tisztviselő aludni akart menni, mikor a távirógép kopogni kezd.

— Mi az ördög lehet? — gondolja magában s megnézi a mozgó szalagot. — Egyszerre elhalványodik. A táviró szalagon ezt a figyelmeztetést olvasta:

— Vigyázz a halottra!

Egy pillanat alatt átvillant az agyán hogy a koporsóban egy halottat akartak átcsempészni.

Ejjel egyedül lenni egy halottal, — próbára teszi még a legbátrabb ember lelkierejét is. Hát még ilyen misztikus körülmények közt, mint a mostani. A gép egyre kopogott, kopogott s mindig ezeket a borzalmasszavakat.

— Vigyázz a halottra!

A tisztviselőt a hideg kezdte kiverni. E pillanatban a szomszéd szobában, a hol a koporsó volt, gyanus neszt hallott. — Elállt a szíverése, sápadtan rohant az ajtóhoz, bezárta, eltorlaszolta és remegve ült vissza a géphez, mely szüntelenül, szakadatlan kopogott, berregett:

— Vigyázz a halottra!

Hajnalig így tartott ez. Akkor megállt a gép, s az első napsugár ott találta a tisztviselőt meredt szemekkel, ijedt arccal, félig megöszülve.

Megjött az állomás szolga és azonnal behatoltak a szomszéd szobába. A koporsó föl volt nyitva és üres volt, de üres volt a szobában levő Wertheim-kassza is, melyből 300 forint eltűnt.

A tolvaj kétségkívül a viszonyokkal ismerős ember volt, a ki a táviratozást értette s a koporsóból kilépve, a szomszéd szobából kopogtatta azokat a rémes szavakat:

— Vigyázz a halottra!

Azt hiszik, hogy a tolvaj nem más, mint a hivatalos szolga, ki így akarta magáról elhárítani a gyanút. A csendőrség erélyes vizsgálatot indított.

Színházi epizódok.

— A „Magyar színpadból.” —

Jászai Mari és Kassai Vidor.

A Magyar Színházban, míg a nézőtér a közönség ünnepelte Jászai Marit, addig a színpad mögött egy végtelenül kedves jelenet játszódott le.

Kassai Vidor, a ki a színpadtól visszavonultan Váczott él és nagy koromfekete bajuszt eresztett: a napokban feljött a fővárosba. A legszeretreméltóbb Saint-Hypothése márkí, mikor a fővárosban van,

akkor Ditrói Mór vendége szokott lenni.

Az öreg ur úgy tíz után eljött a színházba, hogy a színpad között megkeresse Ditróit s azután együtt hazamenjenek lefele. Kasai épp akkor jelent meg a színpad mögött, mikor a volt felesége sorban csókolgatta bucsuzás képen pályatársnőit.

Kassai vissza akart vonulni, de már késő volt. Csillag Teréz meglátta s oda vezette Jászai Mari elé:

— Nézd! Ő is ünnepelni jött! — mondta Csillag Teréz.

Jászai Marinak megtelt a szeme könynyel s össze-vissza ölelte a nagy bajuszu Kassait.

Kassai tréfásan jegyezte meg:

— Ditróit kerestem s a »Farkas«-t találtam.

— Te — — mondta nevetve Jászai ha így fiatalodol, akkor még egyszer hozzád megyek feleségül.

»Bérbe van adva a színház . . .«

A Magyar Színházban borongós a hangulat. A színház bérbeadásának híre ráfeküdt a kedélyekre, lehorgasztott fejjel járnak a színészek és színésznők, különösen azok, akiknek neve nem fordult elő a Leszkay-szerződésben.

A komikusok egyre-másra gyártják a tréfákat, melyekben ugyancsak buzog az akasztófa-humor. A Denevér tegnapi próbáján Sziklay Kornél nagy sebbel-lobbal igyekezett kifelé a színpadról és utközben erősen rálépett a női korus egyik tagjának a lábára.

Történetesen az a feketehaju szépség különös kegyeiben áll a Magyar Színház-részvénytársaság egyik vezéremberének s ezért nagyon csinyján bánt vele mindenkor a rendező, meg az ügyelő.

Most azonban Sziklai stentori hangon rákiáltott:

— Ugyan no, hát nem tud vigyázni? Menjen tovább!

A kisasszony tágranyilt szemekkel bámult a goromba kollégára, aki eddigelé mindig udvarias, szelid hangon tegezte. Sehogy sem tudta megérteni a rendező ur hirtelen Pálfordulását.

— Mit bámul rám? — folytatta tovább ugyanazon a szigorú hangon Sziklai Kornél. Bérbe van adva a színház, most már nem hajlongok maga előtt többet!

A kollegák a háttérben nagyokat kacagtak.

Ne csiklandozzon!

— ápr. 9.

Történik Camdenben, New-Yersey államban. Idő: éjfél.

Scottné: Ha még egyszer hozzám nyulsz goromba leszek.

Mr. Scott: Kedves feleségem, te ma nagyon rosszkedvű vagy.

Scottné: Hogyne volna rossz kedvem! Nincs nyugodt pillanatom melletted. Ha már közeledel felém, megborzongok. Négy év óta vagyunk már házasság és négy év óta türom, hogy ostoba szokásodat rajtam gyakorold . . . Menj már azzal az ostoba csiklandozással. I-i-juj . . . Ostoba!

Mr. Scott: Veled ma nem lehet beszélni. (Fejére huzza a takarót.)

Scottné: Eleget türtem már. Tovább nem bírom ki melletted. Ember, hallod én beadom ellened a válókeresetet! Meg fogom mondani a bírának, hogy lehetetlen veled élnem. Nappal nem merek elaludni, mert mindig félek, hogy hazajössz és legédesebb álmomból felcsiklandozol. Éjjel nem merem a lábamat kidugni a takaró alól, mert erre te gépiesen, félálomból, még öntudatlanul is megcsiklandozod a talpamat. Valóban különös passzió. És én ezt türjem?

Mr. Scott: Édesem, az életben sokat kell türni. Az az én ugynevezett rossz szokásom nagyon türhető és meg lehet bocsátani. Jól tudod, hogy katonakoromban én vakartam esztendőkönt az ezredesem lovát és amihez az ember egyszer hozzászokik, második természetévé lesz. Egyébként veled oly gyöngéden bántam mindig. — Ha te tudnád, hogyan bántam az ezredes lovával.

Scottné: Mindenről le lehet szokni. Az én talpam nem arra való, hogy régi emlékeidet felujtsad rajta . . .

Mr. Scott: Annyit beszélünk, édesem. Jobb volna, ha aludnánk. Jójszakát.

Scottné: Én nem bánom, én elalszom. De ha még egyszer, egy ujjal is hozzám nyulsz, vége köztünk mindennek. (Csend. Csak az óra ketyegése hallatszott. Perczek mulnak el.)

Scottné (hirtelen felsikít): Ah . . . nyomorult!

Mr. Scott (ébredve): Mi . . . mi . . . mi az?

Scottné: Ne tessed magad. Már szundikáltam, és te megcsiklandoztál!

Mr. Scott (álmosan): Lelkem, én aludtam. Szavamra . . .

Scottné nem szól semmit, szólanul felöltözködik és éjnek évadján haza megy az édesanyjához. Másnap már beadja a válókeresetet a férje ellen.

A new-yerseyi állami főtörvényszék pedig most törheti a fejét azon, hogy a csiklandozás váló-ok-e?

New-Yorkból jelentik ugyanis, hogy Scottné csakugyan megindította a válópórt s váló-okként azt hozza föl, hogy férje folyton csiklandozza a talpát.

NAPIHIREK.

Népdalok.

I.

Még azt mondja, azt beszéli a világ,
Kár volt nekem gondolni is te reád!
Te oly szép vagy mint a fényes menyország,
Hogy illenek szegény szívem tehozzád!

Még azt mondja, azt beszéli a világ,
Hogy a szíved másnak nyíló szép virág;
Édességet kelyhe nekem nem terem
Nem boldogít benne igaz szerelem.

Nem bánom én, akármit mond a világ,
Hogy ha reánk minden rosszat kikiált.
A szívemből, a lelkemből szeretlek,
Meghalok, ha a tied nem lehetek?

Még azt mondják, kár tégedet szeretnem
Kár miattad buslakodnom, epednem,
. . . Beszélhetnek akármit is énnékem:
Te vagy az én üdvösségem mindenem!

II.

Debreczenben utca hosszat azt suttogják a lányok,
Hogy szeretőt én magamnak közöttük nem találok.
Közöttetek szép leányok én azt nem is keresek
Mert én régen egy gyönyörű kis menyecskét szeretek!

Már ezután szép leányok utánatok nem járok,
Helyettetek, csalfa szivek, hü szerelmet találok,
Haragotok, kacajotok én semmibe sem veszem
Van már nekem ki szeressen — egy szép asszony kedvesem.

Kiss Ferencz.

— **Prebyteri gyűlés.** A debreczeni ev. ref. egyház április hó 11-én, délután 4 órakor az egyház tanácstermében presbyteri gyűlést tart.

— **Eljegyzés.** Papp Gusztáv tanárjelölt április hó 7-dikén eljegyezte hosszumezői Tóth Irma. Csapó-külvárosi ev. ref. elemi iskolai tanítónőt, kit mint kiváló zongoratanárnőt is ismer városunk közönsége. Áldást kívánunk a frigyre.

— **Majusi előléptetések a hadseregben.** A közös hadsereg májusi előléptetései ezuttal nem lesznek nagyon kedvezőek, sőt a tavaly novemberi kinevezésekhez képest gyengének ígérkeznek. Katonai körökben remélik, hogy májusban nyolcz vezérőrnagyból lesz altábornagy, tiz ezredesből vezérőrnagy, tehát nyolcz. illetve tizennyolczezel kevesebb, mint tavaly. Az sem egészen bizonyos, hogy a 6., 9. és 14 ik hadtestek parancsnokait, kik ezidőszert altábornagyi rangban vannak, kinevezik-e tábornaggyá.

— **Dalestély.** Szépen sikerült dalestélyt rendezett tegnap este a Bika szálló disztermében a »Debreczeni Munkás Dalegyelet», mely fennállása óta folyvást nagyobbodó törekvéssel pártolja a szép, jó és igaz eszméjét. A már közölt műsor mindenik számát zajos tetszés mellett adták elő s a szépszámu közönség élvezettel hallgatta a törekvő dalegyelet precíz éneklését. Műsor után táncz következett, — mely szokás szerint — reggelig tartott.

— **Figyelmeztetés.** A szülők és gyámok emlékezetébe hozatik, hogy a fiemei haditengerészeti és a közös katonai akadémiába, valamint a katonatiszti árvák nevelő intézetébe s a honvédségi főreáliskolába és a Ludovika Akadémiába felvételre kitűzött pályázati véghatáridő f. évi május hó 15-én lejár s azért a szükséges okmányok beszerzésével és a kérvények benyújtásával siessenek. — Felvilágosítást ad a városi tanács katonai és illetőségi ügyosztálya.

— **Csaló asszony.** Bodi Marczel mosonó szombaton a zsihogón egy pár cipőt vett. A cipő árát azonban nem fizette ki, hanem kérte az elárusító asszonyt, engedné meg neki, hogy a cipőt felpróbálás végett haza vihesse, mert azt néjének akarja megvenni. Az elárusító asszony készségesen engedett az asszony kérésének. Bodi a cipőt elvitte, de se a pénzzel se pedig a cipővel nem tért többé vissza. A csaló nő ügye a rendőrséghez került.

— **Tolvaj szállásadó.** Széplaki Józsefné, Nagy Györgynéhez lakást ment fogadni a Csapó-u. 71 szám alá, itt Széplakiné 5 napig lakott. E közben a Kölcsei-utcán is fogadott lakást. Nagyné Széplakiné távollétében a nagy láda kulcsát kicserélte s helyette alkulcsokat kötött a madzagra, Nagyné Széplakiné elmenetele előtt a ládából több ruhaneműt továbbá egy zálogcédulát mely ruhaneműről szólt, kivett.

— **Merénylő csavargó.** Hatvani Mihály vénkerti csósz apja egy csavargót a ki a kerthen csavargott megszólított, hogy miért van ott. A csavargó ezért a csósz apját egy baltával fejbe vágta. A sérültet otthon ápolják.

— **Feltört pajta.** Özvegy Pongor Józsefné vénkerti pajtáját eddigelé ismeretlen csavargó feltörte s onnan több kávék kanalat és ruhaneműt vitt el. A rendőrség erőlyesen nyomozza a csavargó betörőt.

— **Meglopott kofa.** Csomós Imréné gyümölcsös kofa gyanútanul rendezte áruit, — midőn jobb oldalzsebében egy idegen kéz kotorászását pillantotta meg, egyuttal észre vette, hogy pénzes zsacszkója 6 forint 3 krajczár tartalommal eltűnt. Midőn felpillantott, a kotorászó kéz gazdájában egy cigányasszonyra ismert. A cigányasszony nagy hirtelen eldobta magától a pénzes zacskót és azt mondta: »hisz ott fekszik a pénz a lábánál». A kofa fel akarta emelni a pénzt, ezalatt a tolvaj nő futásnak eredt. De nem sokára elfogták és átadták a rendőrségnek, ahol magát Ötvös Teréznek nevezte, de becsitált és vele vadházasságban élő ura azt állítja, hogy Bokor Rózának hívják. Megindult a nyomozás a vatódi neve kiderítésére.

— **Bűnügyi főtárgyalások.** 1901 Április hó 9 én Kedden Kovács András s társa ellen, hamis eskü büntette miatt. Tóth Imre ellen, m. o. hamisítás büntette miatt. Rácz István ellen, hamis eskü büntette miatt. Április hó 10-én Szerdán. Frencsik György ellen, s. t. sértés büntette miatt. K. Nagy Péter ellen, közokirat hamisítása miatt. Április 12-én Pénteken. id. Tóth Ferencz ellen, Király sértés vétsége miatt. Kozma István s társa ellen, s. t. sértés büntette miatt. Ugyanaznap még ítélethirdetés.

Színház.

Négy előadás.

A husvéti ünnepek alatt négy előadás volt színházunkban, melyeknek egy szellemileg mint anyagilag meg volt a sikere, mert az előadások tulajdonképen a társulat új tagjainak bemutatkozása volt, kiket első felléptéskor megérdemelt tapsban részesített a színházi meleg levegő daczára a nézőteret megtöltő közönség.

Vasárnap délután zsufolt ház gyönyörködött a régi jó **Peleskei nótáriusban**, melynek czim szerepét Sziklay játszotta sok-sok humorral, általános zajos tetszés között. Szigeti Lujza Tóti Dorkája remek alakítás volt. — Breznay Anna, mint Zajtay felesége, ügyesen játszotta meg kisebb szerepét. Érczkövi Károly mint áczur Gázs mutatott be jó alakítást. A nótárius fia szerepét Szabados Sándor játszotta meg ügyesen. Az előadás kívánni valót nem hagyott fent.

Este az **Aranykakas** című énekes vigjáték került színre Sarkadi Aladár első fel-

lépéseül. Az új tag Fürge Tóni fizetőpinczér szerepét játszotta nagyon ügyesen, úgy hogy nyílt színen is megtapsolták. Ez az első bemutatkozás sikere legyen rugója Sarkadi törekvésének, aki igen jól be fog válni a naturbursch szerepekre. F. Kállay Lujza remek korcsmárosné volt s szép dalait többször ismételtették. Kabinet alakítást nyújtott Sziklay a Dachselmayer szerepében. Annyi humor, annyi jellemzés nyilatkozott játékában, hogy vége hossza nem volt tetszésnyilvánításnak. A tudós szerepét if. Szathmáry játszotta remek alakítással, Odry Gyárfás ügyvéd szerepében játszott sikeresen. Tanay meg Müller Ottó szerepében keltett sok derűtséget. Kiss Irén, Szabó Irma, Fáy Flóra és a többi szereplők is mindannyian jól megállották a helyüket.

Hétfőn délután **A vigéczek** című gyenge darab mulattatta a nagyszámu közönséget. Este pedig Csepregy örökbecsű népszömvé **A sárga csikó** került színre. Az előadásnak nagy érdeklődést biztosított az a körülmény hogy Komlóssy Emma ujonnan szerződött énekesnő és Székely Gyula jellemszínész mutatkoztak be a közönségnek. Komlóssy Emmát meleg rokonszenvvel fogadta a közönség. Percekig tapsolták s virágállvánnyal kedveskedtek neki. A kisasszony igen kedves színadialak. Játéka runtinirozott, éneke bájos, csengő. Elmondhatjuk, hogy nyereség lesz színpadunkra nézve. Szintén a legjobb elismeréseméltóan játszott Szabados Sándor, aki Csorba Márton határos szerepét kitűnően játszotta meg. Székely Gyula, az új baritonista, még kezdőnek látszik s talán elfogult is volt egy kissé, de reméljük, hogy nemsokára őt is dicsérettel említhetjük meg.

Általában az új tagok mindannyian kedvezően mutatkoztak be s különösen Komlóssy Emma szerződötésével jó acquisitiót csinált Komjáthy.

Külömfélék.

— **Legyek által megtámadott halak.** Colorado államban, Tamichie folyónál egy képzett halásznak alkalmá volt észlelni, hogy a moszkító mintegy husz kis pisztrángot megöltek s vérét kiszívták. A fiatal halak, melyeknek teste még csaknem átlátszó volt, időről-időre feljöttek a víz felszínére s a moszkító, melyek e vidéken igen erősek és vérszopók, rögtön megtámadták s legelőször koponyáját szurkálták össze, hogy megbénítsák s azután minden vérét kiszívták. Több ízben a már felnőtt halakat is megtámadták, de rendszeren siker nélkül.

— **Erőszakos eljegyzés.** Egy előkelő pérvári bankár régi bizalmas pénztárnok egy nap megkérte főnöke leányának kezét. A bankár izgatottan utasította vissza a kérelmet s a pénztárnok látszólag nyugodtan dolgozott tovább irodájában. Másnap azonban a bankár levelet kapott tőle melyben tudatja, hogy pénztárából 50.000 rubelt vett ki s most egy kalyha előtt ül s ha egy óra alatt nem kap tegnapi kérésére igenlő választ, a bankár őt elfogatni akarja, a pénzt a tűzbe dobja. A bankár tanácskozott leányával s az esküvő csakhamar megtörtént.

Előfizetési felhívás!

A midőn a „DEBRECZENI HIRLAP” április — júniusi új évnegyedének küszöbén felhívjuk a nagyérdemű közönség pártfogását, kijelentjük, hogy a lap érdekessé tételére a legmesszebbre menő intézkedéseket megtettük.

A „DEBRECZENI HIRLAP” továbbra is korán reggel jelenik meg s eddigi terjedelmének megtartása mellett, legnagyobb és egyuttal legolcsóbb lapja lesz Debreczennek.

Táviratokkal sürgöny-levelekkel bőven el leszünk látva. Azon leszünk, hogy a

„DEBRECZENI HIRLAP”

legyen, a mint eddig is volt:

a jog, törvény és igazságot képviselő, pártoktól és kormánytól egyaránt **független** közlöny, főképp a város és közönségének érdekeit hiven őrző helyi lap, családi olvasmányok tekintetében kifogástalan irodalmi közlöny és e mellett gyors értesítésekkel rendelkező hirlap.

Csak is nagymérvű pártfogás mellett lehetséges célunk elérése, mely abban áll, hogy olcsósága mellett is magas színvonalon álló lappal szolgáljuk a nemes város közvéleményét.

„DEBRECZENI HIRLAP”

ára számonként 2 kr. (4 fillér)

— Előfizetési ára: —

Helyben :		Vidékre :	
Egész évre	6 frt.	Egész évre	10 frt.
Fél évre	3 frt.	Fél évre	5 frt.
Negyed évre	1 frt. 50. kr.	Negyed évre	2 frt. 50 kr.
Egy óra	50. kr.	Egy óra	1 frt.

Uj előfizetők a lapot 8 napig ingyen kapják.

Előfizetések elfogadtatnak a kiadóhivatalban (Piacz-utca 79 szám,) valamint Telegdi K. Lajos könyvkereskedésében.

Ajánljuk a XI. évfolyamát élő lapunkat a nagyérdemű közönség pártfogásába.

Debreczen 1901. márczius hó.

A „DEBRECZENI HIRLAP”

szerkesztősége és kiadó-hivatala.